

סֵדֶר הַלְמוּד לַיּוֹם י"ח אֲדָר:

סדר לקוטי מו"ק"ו הי"ח:

וְזָה, וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה בֹּא אֶל פְּרַעֲהַ כִּי אֲנִי הִכְבַּדְתִּי וְכוּ'. פְּרַעֲהַ הוּא בְּחִינֹת חָלָל הַפָּנוּי. כִּי פְרַעֲהַ לְשׁוֹן בְּטוֹל, מְלֻשׁוֹן (שְׁמוֹת ה'): "תִּפְרִיעוּ אֶת הָעַם", וְגַם פְּרַעֲהַ לְשׁוֹן הַתְּגִלוֹת. הֵינּוּ בְּחִינַת חָלָל הַפָּנוּי, שֶׁהוּא בְּטוֹל וּפָנוּי מְכַל, וּבְתוֹכוֹ הַתְּגִלוֹת כָּל הַבְּרִיאָה כַּנ"ל. וְשֵׁם בְּחָלָל הַפָּנוּי יֵשׁ כְּבִדּוֹת לֵב, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג בְּחִינֹת הַחָלָל הַפָּנוּי כַּנ"ל. וְכָל הַחֲכָמוֹת הַבָּאִים מִשָּׁם, יֵשׁ בָּהֶם כְּבִדּוֹת לֵב, שֶׁנִּשְׁאַרִים בְּקִשְׁיָא עַל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְאִי אֶפְשָׁר לְמַצֵּא שֵׁם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מִחֲמַת שֶׁפָּנָה אֱלֹהוֹתוֹ מִשָּׁם כְּבִיכּוֹל, כְּדִי שֶׁתּוֹכַל הַבְּרִיאָה לְהַתְּהוֹת כַּנ"ל. וְעַל כֵּן: "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה בֹּא" וְכוּ'. שֶׁמֹּשֶׁה דִּיקָא, יָבֹא אֶל פְּרַעֲהַ, בְּחִינֹת הַחָלָל הַפָּנוּי, כִּי אָסוּר לְכַנֵּס לְשֵׁם כִּי אִם בְּחִינֹת מֹשֶׁה כַּנ"ל, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְמַצֵּא שֵׁם אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כַּנ"ל.

וְזָה, כִּי אֲנִי הִכְבַּדְתִּי אֶת לְבוֹ וְאֶת לֵב עֲבָדָיו. עֲבָדִים, הֵם בְּחִינֹת הַהִקְדָּמוֹת שֶׁל כָּל הַחֲכָמוֹת. כִּי כָּל חֲכָמָה יֵשׁ לָהּ הִקְדָּמוֹת, וְהֵם נִקְרָאִים עֲבָדִים וּמִשְׁמָשִׁים לְהַחֲכָמָה. הֵינּוּ שְׂכָל הַחֲכָמוֹת וְהַהִקְדָּמוֹת הַבָּאִים מִשָּׁם מִחָלָל הַפָּנוּי, יֵשׁ בָּהֶם כְּבִדּוֹת לֵב, שֶׁנִּשְׁאַרִים בְּקִשְׁיָא כַּנ"ל. וְזָהוּ לְמַעַן שְׂתִי אֶתְתִּי אֵלָּה בְּקִרְבוֹ, הֵינּוּ שְׂמָה שֶׁהִכְבַּדְתִּי אֶת לְבוֹ וְכוּ', שֶׁאִי אֶפְשָׁר לְמַצֵּא שֵׁם אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, זֶה הִיךָ "לְמַעַן שִׂיתִי" וְכוּ', כְּדִי שֶׁאֶשִׂית בְּקִרְבוֹ הָאוֹתִיוֹת שֶׁל הַבְּרִיאָה, הֵינּוּ כְּדִי שֶׁתּוֹכַל הַבְּרִיאָה לְהַתְּהוֹת שֵׁם בְּתוֹךְ הַחָלָל הַפָּנוּי, שֶׁצְּמִצָּם וּפָנָה אֱלֹהוֹתוֹ מִשָּׁם כְּבִיכּוֹל. כִּי אִם לֹא הִיךָ מְצַמֵּצִם אֱלֹהוֹתוֹ מִשָּׁם, לֹא הִיךָ מְקוֹם

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תקלד - צמח מורה רנ"ת זצ"ל "צדק צני מלכה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

לְבַרְיָאָה כַּנ"ל. וְזֶה וּלְמַעַן תִּסְפֹּר וְכוּ', כִּי שָׁם בְּתוֹךְ הַבְּרִיאָה
שְׁנֵת־הַיּוֹם בְּתוֹךְ חֲלָל הַפָּנוּי, שָׁם תּוֹכֵל לְסַפֵּר וּלְדַבֵּר, כִּי יֵשׁ שָׁם
אוֹתוֹת וּדְבוּר, שֶׁעַל יָדָם נִתְּהוּהַ הַבְּרִיאָה כַּנ"ל:

וְזֶה בְּאֲזֵנֵי בְּנֵי וְבָן בְּנֵי, כִּי עֵקֶר כָּלֵל הַבְּרִיאָה הִיְתָה בְּשִׁבִיל
רַחֲמָנוּתוֹ כַּנ"ל, וְהַבְּרִיאָה הִיְתָה עַל יְדֵי הַדְּבָר כַּנ"ל. נִמְצָא
שֶׁבְּכָל דָּבָר שֶׁנִּבְרָא בְּתוֹךְ הַחֲלָל הַפָּנוּי, יֵשׁ שָׁם צְמִצּוּם רַחֲמָנוּתוֹ.
כִּי הַשֵּׁם יִתְּבַרֵךְ צְמִצּוּם רַחֲמָנוּתוֹ, וּבָרָא אֶת הַדְּבָר הַזֶּה, בְּתַבְנִית
וּדְמוּת הַזֶּה, כְּפִי הַרְחֲמָנוּת שְׁלוֹ. שְׂמֵדֵת רַחֲמָנוּתוֹ יִתְּבַרֵךְ חֵיבָה,
שְׁזֵה הַדְּבָר יִהְיֶה כֵּךְ. כִּי הַרְחֲמָנוּת שֶׁרָשׁ כָּל הַבְּרִיאָה, כִּי הַכֹּל
נִבְרָא כִּדֵּי לְגִלּוֹת רַחֲמָנוּתוֹ כַּנ"ל. וְזֶה: "וּלְמַעַן תִּסְפֹּר בְּאֲזֵנֵי בְּנֵי
וְבָן בְּנֵי" - 'עַד כָּאֵן רַחֲמֵי הָאֵב עַל הַבֵּן' (ב"ר פ' נ"ד) (כְּמוֹ שֶׁפִּרֵּשׁ רִש"י
בְּרֵאשִׁית כ"א עַל פְּסוּק: "אִם תִּשְׁמַר לִי וּלְגִינֵי וּלְנִבְדֵי"). כִּי בַּמָּה שֶׁהוּא אַחֲרֵי
הַבְּרִיאָה, שָׁם תּוֹכֵל לְסַפֵּר וּלְדַבֵּר, וְלַהֲשִׁיג צְמִצּוּם רַחֲמָנוּתוֹ שֶׁיֵּשׁ
בְּכָל דָּבָר. עַד כָּאֵן רַחֲמֵי הָאֵב וְכוּ', הֵינּוּ שֶׁבְּדָבָר הַזֶּה יֵשׁ כָּל כֵּךְ
רַחֲמָנוּת, וּבְדָבָר הַזֶּה יֵשׁ כָּל כֵּךְ רַחֲמָנוּת.

וְזֶה אֶת אֲשֶׁר הִתְעַלְלֵתִי בְּמִצְרִים וְכוּ', זֶה בְּחִינַת הַקְּלָפוֹת
שֶׁבָּאִים מֵרְבוּי הָאוֹר מְשֻׁבְּרֵת כְּלִים. כִּי 'הִתְעַלְלֵתִי', פִּירֵשׁ
רִש"י: 'שִׁחַקְתִּי'. הֵינּוּ שֶׁעָשִׂיתִי שְׁחֹק וְעוֹלָלוֹת בְּעוֹלָם, הֵינּוּ בְּחִינַת
הַקְּלָפוֹת, שֶׁהֵן כְּנֶגֶד הַקְּדוּשָׁה רַק כְּמוֹ מִי שֶׁמְדַמֶּה וּמְשַׁחֵק וּמְעַקֵּם
עֲצָמוֹ לְחִבְרוֹ, כִּי הֵם רַק כְּקוֹף הַמְּשַׁחֵק וּמְדַמֶּה עֲצָמוֹ לְאָדָם (עֵיין
זוהר תְּרוּמָה קמ"ח:). וְזֶהוּ וְאֵת אֲתֵתִי אֲשֶׁר שִׁמְתִּי בָּם, כִּי יֵשׁ שָׁם
אוֹתוֹת, כִּי הֵם בָּאִים מֵרְבוּי אוֹר, מְשֻׁבְּרֵת כְּלִים כַּנ"ל. עַל כֵּן
וַיִּדְעָתֶם כִּי אֲנִי ה'. כִּי שָׁם תּוֹכֵלוּ לְהַכִּיר אֶת ה', כִּי יֵשׁ שָׁם נִיצוּצֵי
הַקְּדוּשָׁה וְאוֹתוֹת כַּנ"ל. הֵינּוּ, שֶׁאֵפְלוּ בְּתוֹךְ בְּחִינַת הַשְּׁחֹק, בְּחִינַת
הַקְּלָפוֹת, הֵינּוּ בְּחִינַת אֶפִּיקוֹרְסִית הָרֵאשׁוֹנָה, שֶׁבָּא מִבְּחִינַת רְבוּי

אור כַּנֶּ"ל, גַּם שָׁם תּוּכַל לְהַכִּיר אֶת ה'. כִּי עָלִיו נֶאֱמַר: 'וְדַע מֵה שֶׁתָּשִׁיב לְאַפִּיקוֹרוֹס' כַּנֶּ"ל. כִּי אֶפְשָׁר לְמַצֵּא שָׁם אוֹתוֹת וּנְיָצוּצוֹת לְיֹשְׁבֵי, כִּי הֵם בָּאִים מִשְׁבִּירַת כְּלִים כַּנֶּ"ל:

וְזֶה, וַיָּבֵא מִשָּׁה אֶל פִּרְעֹה וְכוּ', הַנְּנִי מִבֵּיא מִחָר אֲרָבָה בְּגִבּוֹלָה. מִחָר, הוּא בְּחִינַת לְעֵתִיד לָבוֹא, כִּי מִחָר לְקַבֵּל שָׂכָר (עֲרוּבִין כ"ב): בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ל): "וְעָנְתָהּ בִּי צְדָקָתִי בְּיוֹם מִחָר", הֵינּוּ בְּחִינַת קַבּוּל הַשָּׂכָר לְעֵתִיד לָבוֹא, וְאִזּוּ יִבְיֵנוּ בְּחִינַת הַחֲלָל הַפָּנּוּי שֶׁהוּא עַל יְדֵי הַצְּמָצוּם, אֵיךְ אֶפְשָׁר לְהִיוֹת, שֶׁבְּאַמֶּת יֵשׁ שָׁם אֱלֹהוֹת, וְאַף־עַל־פִּי־כֵן הוּא חָלָל הַפָּנּוּי כַּנֶּ"ל. וְזֶהוּ בְּעֶצְמוֹ הַקַּבּוּל שָׂכָר, כִּי עַקֵּר הַקַּבּוּל שָׂכָר לְעֵתִיד הוּא, שֶׁיִּשְׁיֵגוּ הַשָּׂגוֹת, וַיִּבְיֵנוּ מֵה שֶׁהָיָה אִי אֶפְשָׁר לְהִבִּין בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְאִזּוּ יִדְעוּ שֶׁהַחֲלָל הַפָּנּוּי הוּא בְּבְחִינַת אֲרָבָה, כִּי הוּא קִמְצָא דְלְבוּשָׁה מִנֶּה וּבָהּ (בְּרֵאשִׁית רַבָּה פֶּרֶשׁה כ"א), (כְּמוֹכָא בְּכָל סְפָרֵי קַבָּלָה שֶׁזֶּהוּ בְּחִינַת סוּד חֲלָל הַפָּנּוּי). לְבוּשׁ, הוּא בְּחִינַת הַצְּמָצוּם שֶׁל חֲלָל הַפָּנּוּי, שֶׁעַל יָדוֹ בְּחִינַת הַלְּבוּשִׁין. יִבְיֵנוּ שֶׁהוּא מִנֶּה וּבָהּ, שֶׁבְּאַמֶּת יֵשׁ שָׁם אֱלֹהוֹת. וְאַף עַל פִּי כֵן הוּא בְּחִינַת לְבוּשׁ, בְּחִינַת צְמָצוּם, בְּחִינַת חֲלָל הַפָּנּוּי.

וְזֶה בְּחִינַת: "וְעָנְתָהּ בִּי צְדָקָתִי בְּיוֹם מִחָר". 'צְדָקָתִי', בְּחִינַת לְבוּשִׁין, בְּחִינַת (אִיּוֹב כ"ט): "צְדָק לְבִשְׁתִּי". שְׂאֵז בְּיוֹם מִחָר, שֶׁיְהִיָּה הַקַּבּוּל שָׂכָר, יִתְגַּלֶּה סוּד בְּחִינּוֹת הַלְּבוּשִׁין, בְּחִינַת הַצְּמָצוּם שֶׁל הַחֲלָל הַפָּנּוּי כַּנֶּ"ל. כִּי אִזּוּ יִתְגַּלֶּה רֵאשׁ אֲמָנָה הַנֶּ"ל, בְּחִינַת: "תָּבוֹאִי תְּשׁוּרֵי מֵרֵאשׁ אֲמָנָה" הַנֶּ"ל, בְּחִינַת הַנְּגוּן הָעֲלִיּוֹן שֶׁל רֵאשׁ אֲמָנָה הַנֶּ"ל, שֶׁעַל־יָדוֹ נִתְבַּטַּל כָּל הַמְּבֹכּוֹת שֶׁל חֲלָל הַפָּנּוּי כַּנֶּ"ל. וְזֶה הַנְּנִי מִבֵּיא מִחָר אֲרָבָה, רֵאשִׁי־תְּבוֹת אֲכֵן רוּחַ הוּא בְּאַנּוּשׁ (אִיּוֹב ל"ב): בְּחִינַת נְגִינָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת רוּחַ. הֵינּוּ, שְׂאֵז יִתְגַּלֶּה הַנְּגוּן וְהַזְּמֵר שֶׁל רֵאשׁ אֲמָנָה כַּנֶּ"ל, וְעַל־יָדוֹ יִתְבַּטְּלוּ

חֹק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תקנו' - צמח מורה רנ"ת זצ"ל "צדק צדק מקוה שיהיה מצדד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

כָּל הָאֲפִיקוֹרְסִית, אֶפְלוּ שֶׁל חָלַל הַפָּנּוּי כַּנִּל:

סדר קצור לקווי מורה ר"ן הי"פני:

ד מה שיש מחלקת בין הצדיקים האמתיים זה נמשך מבחינת חלל הפנוי (עין פנים) ואי אפשר להבין זאת בשכל. ועל כן אסור להרהר על המחלקת הזו רק להאמין כי אלו ואלו דברי אלקים חיים, רק שאי אפשר לנו להבין זאת ואנו צריכים להתחזק רק באמונה לבד:

סדר חיי מורה ר"ן הי"פני:

תלה (ו) בשהכנים אותי בהתמדת הלמוד, וצוה עלי וקבע לי שעורים גדולים בכל יום, והזהיר אותי שבכל יום אראה לדבר עם בני אדם איזה שיחות וספורים כדי לפקח דעתי. ואף-על-פי שלא היה היום מספיק לי לגמר השעורים שצוה עלי, אף-על-פי כן אמר שזה מכרח לפקח דעתי בכל יום על-ידי שיחה עם בני אדם איזה שעה ביום. וכבר מבאר במקום אחר שהשיחה עם בני אדם היא כמו שנה שהיא ניהא למחין.

גם אחר-כך אמר לי שגם בתוך הלמוד בעצמו צריכין לפעמים לעמד לפוש ולנוח לפקח דעתו להניח דעתו לחרות איזה שעה קלה, ובלבד שלא תצא מחשבתו לחוץ לגמרי חס ושלום לחשוב מחשבות רעות או הרהורים רעים חס ושלום. ואז היה רצונו הקדוש שאגמר כל הארבעה שלחן-ערוך הגדולים בשנה אחת. וקבע לי שעור ללמד חמשה דפין בכל יום, וכן קימתי כמו חצי שנה וגמרתי כל הארחיחים עם המגן-אברהם וטורי-זהב והיורה-דעה עד סמוך לסופו. אחר-כך התגברו עלי מאוד המניעות והבלבולים ולא יכולתי ללמד בכל יום שעור הנ"ל. ואז

צוה עלי ללמד קבלה וכו', ואז נמשך גמר ה'למוד של הארבעה שלחן-ערוך עוד איזה שנים והיה לי צער מזה.

פעם אחת דברתי עמו מזה, ואמר לי דברי נחומים לישוב דעתי. ענה ואמר הלא זה הדבר הוא רק אצלנו שאנו רוצים לגמר הכל בזריזות, אבל אצל העולם יכולים לעבר שלש או ארבע שנים להכל ולריק ומאומה לא ישאו בעמלם. וכונתו הקדושה היה ענין הנ"ל שאי אפשר לדחק את השעה בשום דבר. אף-על-פי שרצונו מאד לגמר מיד אף-על-פי-כן אם רואין שאי אפשר, והבלבולים מתגברין ביותר, חלילה להתבלבל מזה. רק יעשה במתינות מה שיוכל, ויצפה ויחכה לישועת השם עד שיגמר. ואם אמנם כתבתי על זה לעיל כבר כמה פעמים שאי אפשר לבאר דברים אלו בכתב, אף-על-פי-כן רשמתי מזה מעט. כי החפץ באמת יבין מזה עצות והתחזקות לעבודת השם יתברך, להיות זריז מאד בכל דבר הנוגע לעבודת השם יתברך, ואף-על-פי-כן לא יהיה דוחק את השעה. מכל-שכן שלא יתבלבל לגמרי חס ושלום מחמת זה, ויארץ אפו להמתין ולהמתין עד ישקיף וירא השם משמים. ותהלה לאל בחסדו הגדול הועילו לי הרבה דברים כאלו, ועדין אני עומד ומצפה לישועות השם. השם יגמר בעדי:

מעלת ההתבודדות:

תלו כשהודיע לי רבנו זכרוננו לברכה ענין ההתבודדות והשיחה בינו לבין קונו, דברתי עמו, הלא האדם הוא בעל בחירה. ולא השיב לי בפרוש רק בלאחר יד, כאומר אף-על-פי-כן. כלומר אף-על-פי שאי אפשר לבאר לה ענין בשלמות, אף-על-פי-כן צריכין לנהג כך. ואנכי לא יכלתי לשאל יותר כי ידעתי כי קשיא

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תקלח - אומר מוהר"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

זו יכולין להקשות גם על כל התפלות שסדרו לנו רבותינו זכרונם
לברכה מכבד על ענין תשובה והתקרבות להשם יתברך כגון
ברכת השיבנו וכיוצא (ועין בזה בלקוטי הלכות הלכות פקדון הלכה ג):

תלו (א) מכתב החברים: אמר, שטוב שיאמר האדם בשעת
ההתבודדות בשמתבודד בינו לבין קונו, יאמר היום אני מתחיל
לדבק בך. ויעשה בכל פעם התחלה, כי כל המשכות הולכין
אחר התחלות. ואפלו מחקרים אומרים שהתחלה היא כמו
חצי דבר של כל המעשה. נמצא ממה נפשך יעשה בכל פעם
התחלה ויאמר כנ"ל. כי ממה נפשך אם היה מקדם טוב, עכשו
יהיה טוב יותר, ואם חס ושלום מקדם לא היה טוב, בודאי צריך
ומכרח לעשות התחלה חדשה:

סדר לקוטי עצות הימני:

יח אף-על-פי שנדמה להאדם שמדבר בלא לב, אף-על-פי-כן גם
זה טוב מאד, וכשידבר כך הרבה דבורים, על-ידי-זה על-פי-רב
יזכה שיתעורר לבו לדבר בהתעוררות הלב כראוי. כי הדבור יש
לו כח גדול לעורר את האדם, ואפלו אם עוברים ימים ושנים
הרבה, ונדמה לו שלא פעל עדין כלום בדבורו ושיחתו, אף-על-
פי-כן אל יפל מזה כלום, כי בודאי הדבורים עושים רשם. על דרך
משל: כמו מים היורדים על אבן, אף-על-פי שנדמה שאין להמים
כח כנגד האבן הקשה, ואין נכר רשם המים באבן, אף-על-פי-כן
בשהמים יורדים על האבן כמה וכמה זמנים רצופים הם עושים
נקב באבן, כנראה בחוש; כמו-כן אפלו אם לבו האבן ואין
נכר בו רשם דבוריו ותפלותיו, אף-על-פי-כן ברבות הימים
והשנים יקב לבו האבן על-ידי שיחתו, כמו "אבנים שחקו מים",
כנ"ל. וטוב שיאמר האדם בשעת התבודדות: היום אני מתחיל

לְהִתְדַבֵּק בְּךָ! וַיַּעֲשֶׂה בְּכָל פֶּעַם הַתְּחִלָּה, כִּי כָּל הַהִמְשָׁכוֹת הוֹלְכִין
 אַחֲרֵי הַתְּחִלּוֹת; וְכִמוֹ שְׂאוֹמְרִים, שֶׁהַתְּחִלָּה הוּא כְּמוֹ חֲצִי דְבַר
 שֶׁל כָּל הַמַּעֲשֵׂה. נִמְצָא, מִמֵּה נִפְשָׁךְ יַעֲשֶׂה בְּכָל פֶּעַם הַתְּחִלָּה
 וַיֹּאמֶר כֵּנ"ל, כִּי מִמֵּה נִפְשָׁךְ, אִם מִקֶּדֶם הָיָה טוֹב, עֲכָשׁוּ יִהְיֶה יוֹתֵר
 טוֹב; וְאִם חֵם וְשָׁלוֹם מִקֶּדֶם לֹא הָיָה טוֹב בְּיָדָי צָרִיךְ וּמְכַרְח
 לַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה כֵּנ"ל (שם).

יט צָרִיכִין לְשִׁיחַ וּלְדַבֵּר בֵּינּוּ לְבֵין קוֹנּוֹ וּלְעוֹרֵר לְבוֹ בְּאַמֶּת כָּל־כֶּף,
 עַד שֶׁכִּמְעַט תִּצָּא נִפְשׁוֹ, חֵם וְשָׁלוֹם, וְזֶה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַהִתְבּוֹדְדוֹת
 (שם).

כ כְּשֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עוֹזֵר בְּהִתְבּוֹדְדוֹת, יוֹכֵל לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ לְפָנֵי
 הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּאֲשֶׁר יִדְבֹר אִישׁ אֶל רַעְהוֹ. וְצָרִיכִין לְהִרְגִיל עֲצֻמוֹ
 בְּזֶה, שֶׁיִּדְבֹר עִם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּמוֹ שֶׁמִּדְבֵּר עִם רַבּוֹ אוֹ חֵבֵרוֹ, כִּי
 הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נִמְצָא בְּכָל מָקוֹם, כִּי מֵלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ.

כא טוֹב מְאֹד מִי שֶׁיִּכּוֹל לְשַׁפֵּךְ שִׁיחוֹ לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמִים
 וְתַחֲנוּנִים כִּבֵּן הַמֶּתַחֲטֵא לְפָנֵי אָבִיו (שְׁקוֹרִין "פְּיֵעֶסְצִין"). וְמֵה טוֹב
 כְּשֶׁיִּכּוֹל לְעוֹרֵר לְבוֹ בְּשִׁיחָתוֹ, עַד שֶׁיִּבְכֶּה וַיִּזְרִיד דְּמָעוֹת כִּבֵּן
 הַבּוֹכָה לְפָנֵי אָבִיו (שם).

סדר שיחות הר"ן ה'י"א:

רנ שָׁמַעְתִּי בְּשִׁמוֹ שְׂאֹמֵר: מַה לְדַאֵג עַל פְּרִנָּסָה? הֲלֹא אֵין דְּאָגָה
 וְחֲשָׁשׁ כִּי אִם שְׂמָא יָמוֹת בְּרָעַב אִם לֹא יִהְיֶה לוֹ פְּרִנָּסָה, וְמֵה בְּכָךְ
 כִּי יָמוֹת? כִּי גַם בְּלֹא זֶה צָרִיכִין לָמוֹת:

רנא בִּימֵי אֱלוֹל וְעֵשְׂרֵת יָמֵי תְּשׁוּבָה וַיָּמִים נוֹרָאִים עַד הוֹשִׁעַנָּא
 רַבָּא צָוָה לְכַמָּה אֲנָשִׁים לֹאמֹר אֲזוֹ כָּל סְפָרֵי תַנ"ךְ מִתְחַלְתָּם וְעַד
 סוּפָם וְגַם הוּא בְּעֲצֻמוֹ נָהַג כֶּךָ כַּמָּה פְּעָמִים גַּם הָיָה גּוֹמֵר כַּמָּה

❦ זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר ❦

❦ אָמַר מִזֶּה רָצִי"ל "עַד לְצַדִּיק מִקֻּדָּה שֶׁדָּף לְעַד מִסְפְּרֵי רַבָּנוּ יְהִי תִיקוֹן לְכָל" ❦

❦ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתו ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ❦

סְפָרִים בְּיָמֵים הַלָּלוּ, וְאֵינִי זֹכֵר לְבְּאֶרֶם הַיָּטִב:

רַב שָׁמְעֵתִי בְּשִׁמוֹ שְׂאֵמֶר: כְּשֶׁמְקַרְבִּים לְצַדִּיק הָאֵמֶת, טוֹעֵמִים
טַעַם גֵּן עֵדֶן כִּי אֵיתָא בְּזֵהַר הַקָּדוֹשׁ (ב קסו:) שֶׁהַצַּדִּיק הוּא גִנְנָא
דְּגִינְתָּא:

רַב אִישׁ אֶחָד מִחֲשׂוֹכֵי בָנִים, וְהָיָה מֵאֲנָשֵׁי רַבָּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָּה
וּפְעַם אַחַת הָיָה בְּבֵית רַבָּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָּה, וְהָיָה יוֹם אֶחָד
שֶׁנִּכְנְסוּ אֶצְלוֹ כַּמָּה חֲשׂוֹכֵי בָנִים וְשָׁחֲרוּ אוֹתוֹ שִׁיעֹזֵר לָהֶם וְנִכְנְסִים
הָאִישׁ הַזֶּה לְמֵאנְשָׁיו גַּם כֵּן, וּבִקֵּשׁ אוֹתוֹ גַּם כֵּן עֲבוֹר בָּנִים הַשֵּׁב
לוֹ מָה הָרַעַשׁ הַזֶּה הֲלֹא עָקַר תּוֹלְדוֹתֵיהֶם שֶׁל צַדִּיקִים מַעֲשִׂים
טוֹבִים וְזֶהוּ הָעֵקֶר, עַל כֵּן הָעֵקֶר לְבִקֵּשׁ עַל יְהָדוֹת שֶׁתִּזְכָּה לִילָף
בְּדַרְךְ הַיָּשָׁר וְכוּ' בּוֹדֵאֵי אִם אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לְבָנִים בְּגִשְׁמִיּוֹת בּוֹדֵאֵי
מַה טוֹב אֲבָל הָעֵקֶר הוּא לְשׂוֹם לֵב לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כִּי זֶה
עָקַר הַתּוֹלְדוֹת וְכוּ' כַּנְזָכָר לְעֵיל וּמֵאֲזוּ פֶסֶק אוֹתוֹ הָאִישׁ הַזֶּה לְ
לְהַפְצִיר אוֹתוֹ עֲבוֹר בָּנִים וְהִלָּךְ וְעַסֵּק רַק בְּעֲבוֹדַת ה' כְּדַרְךְ אֲנָשֵׁי
רַבָּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָּה אַחַר כֵּךְ שׁוֹב פְּעַם אַחַת הָיָה רַבָּנוּ שָׁם
וְנִכְנְסוּ גַם כֵּן חֲשׂוֹכֵי בָנִים אֶצְלוֹ וּבִקֵּשׁוּ אוֹתוֹ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָּה,
עֲבוֹר בָּנִים וְזֶה הָאִישׁ הַזֶּה לְשׁוֹב לֹא פָתַח פִּיו לְבִקֵּשׁ אוֹתוֹ עַל זֶה
וְהִתְחִיל רַבָּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָּה בְּעֵצְמוֹ, וְאָמַר לוֹ: אַף עַל פִּי כֵן טוֹב
שִׁיְהִיָּה לָךְ בָּנִים וְאָמַר לוֹ: לָךְ וְהֵבֵא לִי מֵאֵת רֹבֵל סוּג, וְהִלָּךְ
מִהָרָה וְהֵבִיא לוֹ וּבְאוֹתוֹ הִלִּילָה הָיָה לֵיל טְבִילָה וְנִפְקְדָה אִשְׁתּוֹ
וְתִהְיֶה וְתִלָּד בֵּן יְהִי רָצוֹן שִׁיִּזְכּוּ לְגַדְלוֹ לְתוֹרָה וּלְחֶפֶת וּלְמַעֲשִׂים
טוֹבִים אָמֵן:

רַב לְעֵינַי קְדֵשׁת שַׁבָּת, אָמַר שֶׁשַּׁבַּת דּוֹמָה כְּמוֹ שִׁישׁ חֲתָנָה
גְּדוּלָה מְאֹד וְשִׂמְחִים וּמְרַקְדִים שָׁם הַרְבֵּה מְאֹד מְאֹד בְּשִׂמְחָה
וְחִדּוּה גְּדוּלָה וְעוֹמֵד אֶחָד וּמִלְבִּישׁ עֵצְמוֹ בְּבִגְדָיו הַיְקָרִים וְרַץ

מִהָרָה וְרוֹצֵה לְכַנֵּם וְלִשְׁמַח שָׁם אֲבָל צָרִיכִים זְכִיָּה שְׂיוּכָל לְרֹאוֹתוֹ
 מִן הַחֲרָכִים מִתּוֹךְ סֶדֶק קָטָן (שְׁקוֹרִין שְׁפֹאֲרִינְע):

רְנָה קָל יוֹתֵר לִתֵּן עֵצָה לְאַחַר, מְלַעֲצָמוּ כִּי כְּשֶׁהָאָדָם בְּעֲצָמוֹ
 צָרִיךְ לְעֵצָה קְשָׁה לוֹ מְאֹד כִּי בְּתַחֲלָה חוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת וַיֵּשׁ לוֹ כִּמְהָ
 סְבָרוֹת וְהוֹכָחוֹת שְׁצָרִיךְ לַעֲשׂוֹת וְלִהְתַּנְהֵג כֶּךָ וְאַחַר כֶּךָ כְּשֶׁנִּגְמַר
 בְּדַעְתּוֹ דֶּרֶךְ זֶה, בְּתוֹךְ כֶּךָ חוֹזֵר וְעוֹלָה בְּמִחְשַׁבְתּוֹ סְבָרָא אַחֲרַת
 וּבְזֶה חוֹזֵר וְסוֹתֵר כֹּל דֶּרֶךְ הָעֵצָה וְהַתְנַהֲגָה רִאשׁוֹנָה שֶׁהָיָה
 בְּדַעְתּוֹ וַיֵּשׁ לוֹ הוֹכָחוֹת וְסְבָרוֹת רַבּוֹת לְהַפְךָ מִמָּשׁ אֲשֶׁרִי הוֹזֵכָה
 לְעֵצָה שְׁלֵמָה וְנִכּוֹנָה מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּאִפְּן שֶׁלֹּא יֵאבֵד עוֹלָמוֹ
 בְּחֲנָם חֵם וְשָׁלוֹם:

סֵדֶר שְׁלֵחַן עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

סימן שיז (א) הקושר קשר של קיימא והוא מעשה אומן חייב
 כגון קשר הגמלים וקשר הספנים וקשרי רצועות
 מנעל וסנדל שקושרים הרצענים בשעת עשייתן וכן כל כיוצא
 בזה אבל הקושר קשר של קיימא ואינו מעשה אומן פטור: הגה
 ויש חולקים שסבירא להו דכל קשר של קיימא אפילו של הדיוט חייבין עליו
 (רש"י והרא"ש ור' ירוחם וטור) ויש אומרים שכל קשר שאינו עשוי להתיר
 באותו יום עצמו מקרי של קיימא (כל בו והגה"מ פ"י) ויש מקילין לומר דעד
 שבעה ימים לא מקרי של קיימא (טור ומרדכי) (ועיין לעיל סימן שי"ד ס"י)
 וקשר שאינו של קיימא ואינו מעשה אומן מותר לקשרו לכתחלה:
 הגה וכן לענין התרתו דינו כמו לענין קשירתו (טור) כיצד נפסקה לו
 רצועה וקשרה נפסק החבל וקשרו או שקשר חבל בדלי או שקשר
 רסן בהמה ה"ז פטור וכן כל כיוצא באלו הקשרים שהם מעשה
 הדיוט וכל אדם קושר אותם לקיימא. וכל קשר שאינו של קיימא
 אם קשרו קשר אומן הרי זה אסור ולצורך מצוה כגון שקושר

למדוד אחד משעורי התורה מותר לקשור קשר שאינו של קיימא: הגה ויש אומרים דיש ליוהר שלא להתיר שום קשר שהוא שני קשרים זה על זה דאין אנו בקיאים איזה מקרי קשר של אומן דאפילו בשאינו של קיימא אסור לקשרו והוא הדין להתירו וכן נוהגין (הגהות אלפסי פרק אלו קשרים) ומכל מקום נראה דבמקום צערא אין לחוש ומותר להתירו דאינו אלא איסור דרבנן ובמקום צער לא גזרו והא דבעינן ב' קשרים זה על זה היינו כשקושר ב' דברים ביחד אבל אם עשה קשר בראש אחד של חוט או משיחה דינו כשני קשרים (סמ"ג): (ב) נשמטו לו רצועות מנעל וסנדל או שנשמט רוב הרגל מותר להחזיר הרצועות למקומן ובלבד שלא יקשור: הגה ודוקא שיוכל להחזירו בלא טורח אבל אם צריך טורח לזה אסור דחיישינן שמא יקשור (תוס' והרא"ש פ' במה טומנין): (ג) מתירין בית הצואר מקשר שקשרו כובם שאינו קשר של קיימא אבל אין פותחין אותו מחדש דמתקן מנא הוא: הגה אפילו כבר נפתח רק שחזר האומן וקשרו או תפרו ביחד כדרך שהאומנים עושין (ר' ירוחם הי"ד) ולכן אסור לנתק או לחתוך זוג של מנעלים התפורים יחד כדרך שהאומנים עושין אע"ג דהתפירה אינה של קיימא דאין חילוק בתפירה בין של קיימא לאינה של קיימא (הגמ"ר פ' במה טומנין) ויש מתירין בתפירה שאינה של קיימא ואין להתיר בפני עם הארץ (כ"י): (ד) קושרין דלי במשיחה או באבנט וכיוצא בו אבל לא בחבל זה"מ בדליים הקבועים בבור אבל דליים שלנו שאינם קבועים בבור אינו קשר של קיימא: (ה) עניבה מותר דלאו קשר הוא: הגה ואפילו אם עשה קשר אחד למטה נוהגין בו היתר (אגור): (ו) קושרים חבל בפני הפרה בשביל שלא תצא אפילו בב' ראשי הפתח ולא חיישינן שמא יתיר ראש האחד ויוציאנה דרך שם ויניח ראש השני קשור: (ז) מטלטלין חבל של גרדי (פירוש אורג) לקשרו באבוס ובפרה ולא חיישינן שמא יתיר

ראש האחד ויניח ראש השני קיים אבל חבל דעלמא לא וה"מ לקשרו באבום ופרה אבל אם היה קשור באבום ורוצה לקשרו בפרה או אם היה קשור בפרה ורוצה לקשרו באבום מותר בכל חבל:

סימן שיח (א) המבשל בשבת (או שעשה אחת משאר מלאכות) (טור) במזיד אסור לו לעולם ולאחרים מותר למוצאי שבת מיד ובשוגג אסור בו ביום גם לאחרים ולערב מותר גם לו מיד (ואם אמר לא"י לעשות לו מלאכה בשבת עיין לעיל סימן ש"ז סעיף כ')

סדר לקוטי תפלות היימני:

תפלה עג תתע: ומיוסד ע"פ תורה קכ"ט { יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, אל אמונה, שתזכנו ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, לאמונה שלמה באמת ובלב שלם, שאזכה להאמין בך ובצדיקיך האמתיים באמונה שלמה באמת ואזכה לכנס ולהתדיבך ולהכיל בתוך שלמות האמונה הקדושה, ואהיה חזק ואמיץ בהאמונה הקדושה, עד אשר אזכה להתהפך מגשמיות גופי, למהות האמונה הקדושה, והאמונה הקדושה תאכל אותי עד שיהיה נאכל ונתבטל כל הרע הנאחז בי, ואזכה להתהפך מרע לטוב, על ידי שלמות האמונה שתזכני להכיל ולהתבטל בתוך האמונה הקדושה בבטול גמור:

תתעא: ותזכני מהרה לבוא לארץ ישראל בשלום בלי פגע, ולהתקרב ולהתדיבך בצדיקים אמתיים בדבקות גדול ובאמונה שלמה באמת, ותחמל עלי בחמלתך הגדולה, ואל תעשה עמי כחטאי ואל תדינני כמפעלי, ותזכני ברחמיך, ותפתח לי שערי האמונה הקדושה, ותעזרני לכנס לתוך האמונה באמת, ולהכיל בתוכה בכלליות גדול, עד שאזכה להיות נאכל להאמונה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תרדז' ז' אדר א' תש"ל "ענין מקוה שד"ק צה"ר מספריו רבנו יהודה תיקון רכ"ל" ❦
❦ "זקן נתן ולא יעבור" ע"י הוצאת "נצחתו ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ❦

וְלִהְיוּתֵהֶם לְמַהוּתָהּ הַקְדוּשָׁה, לְמַהוּת קְדוּשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הַקְדוּשָׁה,
וְלְמַהוּת קְדוּשַׁת הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים וְלֹא תִקְיָא אוֹתִי הָאֶרֶץ
וְהָאֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה כְּאֲשֶׁר קָאָה אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר מִלְּפָנַי, וְאֶף־עַל־פִּי
שְׂאִינִי כְּדֹאֵי וְרֹאֵי לְגַע בְּהָאֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה, וּבְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל
הַקְדוּשָׁה, וְלִהְיוּתֵהֶם לְהַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים, כִּי הִרְעוּתִי אֶת מַעֲשֵׂי
מְאֹד, וְקִפְחִתִּי אֶת קְדוּשָׁתִי, אֶף־עַל־פִּי־כֵן רַחֲמֶיךָ רַבִּים ה', רַחֲמֶיךָ
רַבִּים מְאֹד, זַכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ וְעֲזֹרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי, שְׂתוּכַל הָאֲמוּנָה
הַקְדוּשָׁה לְסַבֵּל אוֹתִי בְּתוֹכָהּ, וְלִהְיוּתֵהֶם אוֹתִי תָמִיד, עַד אֲשֶׁר אֶהְיֶה
נֹאכֵל וְנִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת קְדוּשַׁת הָאֲמוּנָה בְּאַמֶּת:

תתעב: מלא רחמים, זכני לאמונה שלמה בכל הבחינות, כי אין
לנו שום תקוה וסמיכה עכשוו כי אם על האמונה הקדושה, כמו
שכתוב: "וצדיק באמונתו יחיה" כי אֵתָּה יודע עֵצֶם הַתְּגַבְרוּת עַל
גְּלוּת הַנַּפְשׁ, עַל־יְדֵי תְאוּת הַגּוֹף הַמְתַּגְבְּרִים בְּכָל עֵת, וּבְעוֹזוֹנוֹתֵינוּ
הַרְבִּים תֵּשׁ כַּחֲנוּ וּמָטָה יְדֵינוּ מְאֹד, לְעַמֵּד בְּנִגְדָם לְשַׁבְּרָם וּלְבַטְּלָם
לְגַמְרֵי, כִּי אִם בְּכַח הָאֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה, שְׂתוּכַל לְכַנֵּם וְלִהְיוּתֵהֶם בְּתוֹךְ
הָאֲמוּנָה בְּכָל־לֵוִית גָּדוֹל, עַד שְׂנֹזְכָה לְהִיוֹת נֹאכֵל לְהָאֲמוּנָה,
וְלִהְיוּתֵהֶם לְמַהוּת הָאֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה וְנֹזְכָה לְקַיֵּם מִקְרָא שְׂכָתוֹב:
"בִּטַח בַּה' וַעֲשֵׂה טוֹב, שָׁכֵן אֶרֶץ וְרַעַה אֲמוּנָה" "ה', עֵינֶיךָ הֵלֹא
לְאֲמוּנָה" זַכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ לְאֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה בְּשִׁלְמוֹת בְּאַמֶּת כְּרִצוֹנְךָ
הַטוֹב "כֹּל מִצּוֹתֶיךָ אֲמוּנָה, שְׁקַר רִדְפוֹנִי עֲזֹרְנִי ה' שְׁמַע תְּפִלָּתִי,
הַאֲזִינָה אֵל תַּחֲנוּנֵי, בְּאַמוּנָתְךָ עֲנֵנִי בְּצַדִּיקְתְּךָ" וַיְקַיֵּם מִקְרָא
שְׂכָתוֹב: "וַיֹּדוּ שָׁמַיִם פְּלֹאֵךְ ה', אֶף אֲמוּנָתְךָ בְּקַהֵל קְדוּשִׁים"
וְנֹאמַר: "וְאֲמוּנָתִי וְחַסְדֵי עֲמוֹ וּבְשִׁמִּי תְרוֹם קָרְנוֹ" וְנֹאמַר: "לְעוֹלָם
אֲשַׁמְרֶךָ לֹא חַסְדֵי וּבְרִיתִי נִצְמַנְתָּ לֹא, וְחַסְדֵי לֹא אֶפִיר מֵעֲמוֹ וְלֹא
אֲשַׁמְרֶךָ בְּאַמוּנָתִי חַסְדֵי ה' עוֹלָם אֲשִׁירָה לְדוֹר וָדוֹר אוֹדִיעַ אֲמוּנָתְךָ

בְּפִי, כִּי אָמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה שָׁמַיִם תִּכְיֶן אֱמוּנָתְךָ בָּהֶם ה' אֱלֹקֵי צְבָאוֹת מִי כָמוֹךָ חֲסִין יְהוָה וְאֱמוּנָתְךָ סְבִיבוֹתֶיךָ וְקוֹיִם לָנוּ מִקָּרָא שְׂכָתוֹב: "וְאֶרְשָׁתִּיךָ לִי לְעוֹלָם, וְאֶרְשָׁתִּיךָ לִי בְצֶדֶק וּבְמִשְׁפָּט בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים, וְאֶרְשָׁתִּיךָ לִי בְאֱמוּנָה, וַיִּדְעַתְּ אֶת ה', אֵל תַּעֲזֹבֵנִי ה', אֱלֹקֵי אֵל תִּרְחַק מִמֶּנִּי, חוֹשָׁה לְעֶזְרָתִי אֲדַנִּי תִשׁוּעָתִי, בָּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:"